

ni zvěrolékařskou službu výkonnou, a že podle § 27 jatečního řádu vrchní dozor na jatkách vykonává starostenský úřad přímo zvěrolékařem bez intervence vedoucího úředníka konceptního.

Po stránce právní dlužno ovšem přisvědčiti stížnosti, že organizace služby u obce je věcí obce samé. Avšak obec je při tom vázána zákonem a nemůže stanoviti takovou organizaci, která by zákonu odporovala.

Zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb. rozlišuje v § 3 jednotlivé obory služby obecní, mluví v bodě IV. o úřednících odborných a stanoví, že, je-li pro výkon služeb odborných předepsána zvláštní způsobilost, mohou býti tyto obory služební obstarávány jenom úředníky, kteří mají předepsanou kvalifikaci. Tím je však vyjádřeno také, že taková odborná odvětví jsou po stránce věcné samostatná, a že tedy po této stránce nemohou býti vedena úředníkem, jenž předepsané způsobilosti nemá.

Není pochybnosti o tom, že vedoucí právnícký úředník konceptní ani jako takový vůbec ani v daném případě zvlášť nemá odborné způsobilosti k obstarávání služby zvěrolékařské. Nemůže tedy pokládán býti za úředníka ustanoveného pro obor této služby, a nemůže mu zvěrolékař městský při výkonu této služby po stránce věcné býti podřízen. Aprobace konceptů může býti pojmána jen jako kontrola po stránce administrativní a formální, nikoli po stránce věcné. V tomto posledním směru zvěrolékař jako jediný odborný úředník tohoto odvětví služebního není podřízen žádnému jinému úředníku a koná svou službu pod svou vlastní služební odpovědností.

Tím jsou však dány podstatné znaky odborného úředníka »vedoucího«, jak byly shora vymezeny.

Č. 3366.

O b e c n í ú ř e d n í c i: * Zvláštní výhody, obecnímu úředníku před působností zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb. poskytnuté a §em 41, odst. 3 t. z. v platnosti zachované, nejsou směrodatné při stanovení celkového jeho služebního příjmu ve smyslu § 1 zák. z 15. dubna 1920 č. 312 Sb.

(Nález ze dne 14. března 1924 č. 4502).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 2212 adm. a j.

V ě c: František Sch. ve F. (adv. Dr. Rich. Preiss z Prahy) proti zem. správnímu výboru v Praze (za zúč. obec adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) o služební požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-I činil v administrativním řízení právní nárok na služební požitky městského tajemníka v obci F. ve smyslu zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb., z 15. dubna 1920 č. 312 Sb. a z 21. prosince 1921 č. 495 Sb. ve výši 30.259 K 20 h tvrdě, že mu ve smyslu usnesení obec. zast. ve F. z 9. listopadu 1918 přísluší stejné postavení s konceptním úředníkem s vysokoškolskou kvalifikací a základní služné VIII. hodn. třídy 1. plat. st.

Nárok tento v písemné stížnosti k nss-u restringoval na základní služné IX. hodn. třídy 2. plat. stupnice s trienálkami a příbytečným ve

smyslu zák. č. 443/1919 a na mimořádné přídavky na tomto základě podle zák. č. 312/1920.

Obec mu přiznala základní služné IX. hodn. třídy 2. plat. st. s trienálkami a příbytečným ve smyslu zák. č. 443/1919. Nař. rozhodnutí však ohledně drahotných přídavek, nákupní a nouzové výpomoci postavilo jej ve smyslu zák. z 15. dubna 1920 č. 312 Sb. na roveň státnímu úředníkovi skupiny E a vzhledem k tomu uznalo, že výměra celkových služebních požitků, jak byla stanovena obcí, neporušuje jeho práv.

St-1 proti tomu namítá, že má býti porovnáván se státním úředníkem skupiny A; poněvadž pak celkový služební příjem státního úředníka skupiny A stejné doby služební činí více nežli celkový příjem, na který si on činí nárok, že pro nějakou redukci není důvodu.

Spor jest tedy o otázku, má-li st-1 při posuzování celkových služebních příjmů nárok na to, aby byl porovnáván se státním úředníkem skupiny A.

St-1 opírá tento nárok o skutečnost, že byl usnesením ob. zast. z 9. listopadu 1918 postaven na roveň úředníkům konceptním, dovozuje, že mu tato zvláštní výhoda ve smyslu § 41, odst. 3 zák. č. 443/1919 zůstala zachována, a že z tohoto důvodu při stanovení celkové výše jeho požitků dle zák. č. 312/1920 po případě zák. č. 495/1921 má býti parifikován státnímu úředníkovi skupiny A.

Tento názor nss neshledal důvodným.

§ 41, odst. 3 cit. zák. č. 443 z r. 1919 zachovává zvláštní výhody, přiznané úředníkům již dříve ustanoveným služební smlouvou na dále v platnosti jenom, pokud se jedná o nároky plynoucí ze zák. č. 443/1919. Nároky, které si st-1 na základě oné jím tvrzené výhody činí na požitky příslušející jemu podle tohoto zákona, podle stížnosti však nejsou na sporu.

Předmětem sporu je toliko výše mimořádných požitků zák. č. 443/1919 neupravených, které mají svůj základ v zák. č. 312/1920.

Pro posuzování těchto nároků je však podle § 1 tohoto zák. směrodatno, jaký celkový příjem má státní úředník rovnocenné kategorie a stejné doby služební. Který úředník to je, dlužno řešiti docela objektivně, a nemají pro tuto otázku eventuelní zvláštní výhody obecnímu úředníkovi dříve snad obcí přiznané významu.

Pro otázku, s jakým státním úředníkem má st-1 býti porovnáván ve smyslu zák. č. 312/1920, je tedy zcela lhostejno, zda mu obec kdysi přiznala postavení konceptního úředníka čili nic, a záleží ve smyslu právního názoru vysloveného již v nál. Boh. 2212 adm. jedině na tom, jaké předběžné vzdělání pro místo st-lem zaujímané je všeobecně předepsáno nebo bylo obcí při obsazování toho místa zvlášť snad požadováno.

Obec F. nesporně nemá 3000 obyvatelstva a není tedy zákonem pro úřední místa jí zřízená předepsána žádná kvalifikace. Obec v daném případě také zvláštní kvalifikace pro místo st-lem zaujímané nepožadovala. Dlužno tedy za státního úředníka rovnocenné kategorie se st-lem považovati ve smyslu § 52 služ. pragm. státního úředníka skupiny E.

Že by celkový příjem úředníka této skupiny a stejné doby služební jako má st-1, byl vyšší nežli celkový služební příjem, který byl st-li přiznán nař. rozhodnutím, stížnost netvrdí a je tedy bezdůvodná.